

Jeg forestiller mig f.eks. – det kan jeg svare fru Margrethe Vestager, der efterlyser nogle konkrete eksempler – to familier, hvor forældrene er ledige. Så sker der det, at man i den ene familie bliver tilbudt arbejde, og man står så der med et akut pasningsbehov for at kunne komme ud på arbejdsmarkedet. Der synes jeg, det ville være rigtig, hvis kommunen kan gå ind og sige: Den familie, som nu kan komme ud på arbejdsmarkedet, bør prioriteres med hensyn til et dagtilbud i forhold til den familie, der ikke akut står og skal ud på arbejdsmarkedet. Det er den fleksibilitet jeg mener vi skal åbne op for, og som er baggrunden for det her lovforslag.

Til hr. René Skau Björnsson skal jeg sige, at der jo netop i det her lovforslag er gjort utrolig meget ud af at understrege, at man ikke kan diskriminere en gruppe børn som sådan, og at man f.eks. ikke kan blive ved med at sætte børn af arbejdsløse bagest i køen. Det er netop derfor, vi tager de nye tiltag med, at man skal have den forventede, maksimale ventetid oplyst, så man på forhånd ved, hvornår man kan regne med, at ens barn får et dagtilbud.

Dermed har vi jo netop sikret, at vi ikke kommer tilbage i den situation, der var tidligere, hvor der var klager over, at man flere gange diskriminerede i forhold til børn af arbejdsløse.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Man kan nærmest sige, at der er tale om en ren tilståelsessag fra Venstres ordfører. Fru Eva Kjer Hansen siger meget klart, at børn, der er vurderet til at have særlige sociale problemer, bliver prioriteret, og børn af forældre, der er i arbejde eller står lige foran at få et arbejde, de bliver prioriteret. Det vil sige, at de, der bliver prioriteret ned, er dem, hvis forældre ikke er i arbejde, og dem, der ikke er stempelt som et socialt problem.

Det vil sige, at hvis man skal have sit barn forrest på ventelisten, skal man altså enten skynde sig ud og få et arbejde, hvor man så end skal finde det, eller også skal man gå op på socialforvaltningen og sige: Vi har store sociale problemer, og vores barn lider under ikke at være i et godt dagtilbud.

Der var jo også den mulighed, at man sørge for, at der var penge nok i kommunerne til, at der var plads til alle. På folkeskoleområdet begynder man jo ikke at prioritere, hvem der skal have en plads i skolen. Der sørger man for, at

der er plads til alle. Det kunne man også gøre her, hvis man havde den økonomiske vilje til det.

(Kort bemærkning).

René Skau Björnsson (S):

Venstres ordfører siger, at fordi der er skrevet en masse ting ind i bemærkningerne til lovforslaget om, at der skal fastsættes retningslinjer og den længste ventetid, og hvad der ellers er skrevet ind, så er man sikret, at børn af arbejdsløse ikke vil komme bagest i køen.

Nu viser erfaringen jo, at kommunerne har det sådan med retningslinjer og henstillinger, der står forskellige steder, at nogle gange kan de tilsidesættes. Jeg er meget bekymret for, at vi vender tilbage til situationen fra før 1997, hvor alle kommuner sagde, at børn af arbejdsløse selvfølgelig ikke kommer bagest i køen. Men fakta var, at det var det, der skete. Og fakta er, at det også kan ske, hvis det her lovforslag bliver vedtaget. Så har kommunerne den mulighed.

Hvor er garantien henne for, at kommunerne ikke vælger ensidige retningslinjer over for børn af arbejdsløse? Hvor er garantien for, at forældre ikke skal vente meget, meget længe på at få en plads i en daginstitution? Hvor er den garanti?

I høringssvarene er der nogle, der opfordrer til, at 2 måneders ventetid må være nok, hvorfor vil man ikke være med til det?

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg kan ikke tilføje meget til fru Line Barfods meget præcise analyse af Venstres ordførers svar, men jeg forstår simpelt hen ikke, hvordan man både kan sige, at den arbejdsløses barn skal nedprioriteres, og at ledige ikke kan blive sat bagest i køen. De to ting hænger altså ikke sammen, det er to modstridende hensyn.

Når jeg især synes, at det klinger hult, er det, fordi vi desværre ved, at den kultur, som nogle gange knytter sig til det at være sat uden for arbejdsmarkedet og til det at være ledig, er en meget smitsom kultur. Hvis der var en intention i regeringspartierne om, at man skulle tage bestræbelser på at bryde den negative sociale arv alvorligt, burde man måske insistere på, at et dagtilbud er andet og mere end en hensigtsmæssig opbevaring, mens forældrene er på arbejdsmarkedet, og derfor også er af overordentlig stor betydning for de børn, hvis forældre var ledige i en periode.